

РЕШЕНИЕ

№ 3390

гр. София, 25.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 29.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **1403** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.215 от Закона за устройство на територията /ЗУТ/.

Образувано е по жалба на И. П. Д. срещу Заповед № РА-18-47/20.12.2019г. на главния архитект на Столична община, с която на основание чл.57а, ал.3 ЗУТ е наредено на Столична община – Район „С.“ да премахне незаконосъобразно поставените в поземлен имот с идентификатор 68134.509.1169 по кадастралната карта на [населено място], административен адрес: [улица], представляващ публична общинска собственост, съгласно АОС № 1489/07.03.2011г., Рекламен елемент тип „Билборд“ и 4 броя пилони с флагове.

Жалбоподателят моли за отмяната на заповедта като незаконосъобразна. Твърди, че имотът, в който са поставени разпоредените за премахване поставяеми обекти е собственост на него и съсобственичката му Е. Х. М., съгласно нотариален акт № 127, том III, рег.№ 31151, дело № 514/2006г., който прилага към жалбата. За имота в кадастралния регистър бил вписан посоченият нотариален акт, както и Столична община. Последната била запозната с факта, че за имота са налице конкуриращи се титули за собственост, въпреки това била издадена процесната заповед без той или съсобственичката му да бъдат уведомени за образуваното производство, както и за издаването на самата заповед. Това намира, че представлява съществено процесуално нарушение, защото общината не е уведомила оспорващия преди издаването на оспорения акт, че следва да премахне доброволно съоръженията. По този начин оспорващият бил лишен от възможността да представи съответните документи –

разрешения за поставяне или да възрази срещу вероятно съставения констативен протокол. В съдебно заседание жалбоподателят, редовно и своевременно призван, не се явява и не се представлява.

Ответникът по оспорването в писмено становище, представено с административната преписка, оспорва допустимостта и основателността на жалбата. Възражението за недопустимост мотивира с обстоятелството, че жалбоподателят не е адресат на задължението за премахване и следователно за него липсва правен интерес от оспорването. По отношение възражението за неоснователност на оспорването мотивира, че собственикът на разпоредените за премахване съоръжения е неизвестен и не е открит въпреки положените от административния орган усилия. Същевременно имотът бил публична общинска собственост като се позовава на издадена заповед за отчуждаване. За процесните съоръжения не било издадено разрешение за поставяне, съгласно чл.57, ал.1 ЗУТ, не бил сключен и договор за наем. Липсата на тези документи обуславяла приложението на чл.57а ЗУТ. Претендира юрисконсултско възнаграждение. В съдебно заседание поддържа изложеното в становището чрез юрк.К..

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призвана, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт по см. на чл.214, т.2 ЗУТ и от лице, което има правен интерес от оспорването, обратно на твърденията на ответника. С нотариален акт за продажба на недвижим имот № 127, том III, рег.№ 31151, дело № 514/2006г. и нотариален акт за допълнение на нотариален акт за продажба на недвижим имот № 4, том I, рег.№ 1536, дело № 4/2013г. жалбоподателят се легитимира като съсобственик на поземлен имот с площ от 22 000 кв.м, съставляващ имот пл.№ 1199, кв.4а по плана на [населено място], м.НПЗ – „Х. Д. – М.“, заедно с построените в него административна сграда на един етаж от готови сглобяеми елементи, битово-административна сграда на два етажа, авторемонтна работилница, паянтов склад. Видно от втория нотариален акт, съгласно титула за собственост имотът представлява: поземлен имот № 52, попадащ в парцел II-отреден за производствена и складова дейност, кв.4а; поземлен имот № 53 и поземлен имот № 55 като за част от последния имот са отредени ПИ № 1169 и ПИ № 1153. Според скица на поземлен имот, издадена от СГКК-С. ПИ № 1169, кв.4а е нанесен в кадастралната карта /КК/ с идентификатор 68134.509.1169, а в кадастралния регистър като негови собственици са посочени Столична община, жалбоподателят И. П. Д. и Е. Х. М.. Предвид това и с оглед заявеното в жалбата съдът приема, че оспорваният има правен интерес от подаването на жалбата, тъй като макар и да не е неин адресат тя засяга неблагоприятно правната му сфера – в този см. са и Определение № 12784 от 01.10.2019 г. по адм. д. № 10805/2019 г., II отд. на ВАС, Решение № 5033 от 21.05.2007 г. по адм. д. № 2214/2007 г., II отд. на ВАС, Определение № 950 от 24.01.2017 г. по адм. д. № 624/2017 г., II отд. на ВАС, Определение № 6466 от 14.05.2014 г. по адм. д. № 5705/2014 г., II отд. на ВАС и др. С оглед липсата на доказателства за съобщаване на оспорената заповед на Д. съдът приема, че оспорването е реализирано в

преклузивния 14-дневен срок за оспорване по чл.215, ал.4 ЗУТ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Административното производство е образувано със съставянето на Констативен акт № 11/05.12.2019г. от служители на Отдел „Устройство на територията и строителен контрол“ при Район „С.“-СО. В констативния акт са обективирани резултатите от извършена проверка на обект „Рекламен елемент – тип „билборд“ и 4 бр. пилони с флагове“, находящи се в ПИ с идентификатор 68134.509.1169 по КК. Посочено е, че имотът е публична общинска собственост, съгласно АОС № 1489/07.03.2011г. като не е представен договор за наем, нито разрешение за поставяне, а обектът е собственост на неизвестно лице. Съгласно описанието в констативния акт, рекламният елемент се състои от скара за рекламно пано, две колони и фундаменти. Рекламното пано с площ от 12 кв.м е поставено върху стоманена скара с външен размер 400 см ширина и 300 см височина, състояща се от кутиеобразни профили със сечение 6x6 см. Стоманената скара е закрепена към колоните при височина на долния ръб 200 см от кота терен. Колоните представляват стоманени кутиеобразни профили със сечение 10x10 см и височина 500 см, захванати с анкерни болтове към стоманобетонени фундаменти. В горната част на рекламния елемент са монтирани два прожектора за осветяване на рекламната площ. Зад рекламния елемент има монтирани 4 бр. пилони с флагове, представляващи кръгъл стоманен профил с диаметър 10 см и височина около 12м. Предвид липсата на договор за наем и издадено разрешение за поставяне е прието, че процесните съоръжения са поставени в нарушение на чл.57а, ал.1, т.1 и т.2 ЗУТ вр. чл.57, ал.1 и ал.3 ЗУТ и подлежат на премахване.

Както се посочи по-горе, актът е съставен от служители на Отдел УТСК при Район „С.“-СО, с което е спазено изискването по чл.57а, ал.2, предл.1-во ЗУТ констативният акт да се съставя от служителите по чл.223, ал.2, а именно служителите за контрол по строителството в администрацията на всяка община (район).

Съгласно Служебна бележка от 05.12.2019г. /л.44 по делото/ съставеният констативен акт е съобщен по реда на § 4 ДР ЗУТ чрез залепване върху рекламния елемент. Съгласно Констативен протокол от 12.12.2019г. възражения срещу съставения констативен акт не са постъпили.

При идентично описание на фактическата обстановка, от главния архитект на СО е издадена оспорваната в настоящото производство заповед, с която е разпоредено премахването на процесния рекламен елемент и 4 бр. пилони.

Въз основа на така установеното от фактическа страна и като извърши дължимата по чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Обжалваната заповед е издадена от компетентен административен орган – главния архитект на Столична община. Функции да издава заповеди за премахване на обектите по чл.57, ал.1 ЗУТ на основание чл.57а, ал.3 ЗУТ са му предоставени със Заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019г. на кмета на Столична община, с която е допълнена негова Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017г., издадена на основание § 1, ал.3 ДР ЗУТ. Предвид това съдът приема, че оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в пределите на предоставената му власт.

Заповедта е издадена при спазване на административнопроизводствените правила и в предвидената от закона писмена форма. Административният акт е мотивиран, като са посочени правните и фактически основания за издаването му, поради което доводите на жалбоподателя в тази връзка са неоснователни. Спазена е процедурата по чл.57а,

ал.2 ЗУТ. Съставен е констативен акт, който е връчен по реда на § 4, ал.2, изр.2-ро ДР ЗУТ вр. ал.4 на чл.57а ЗУТ. Предвид това неоснователно се явява възражението на оспорващия, че не е уведомен за образуваното административно производство по издаване на заповед за премахване на основание чл.57а, ал.3 ЗУТ. Що се касае до твърдяното засягане на правата на съсобственика на имота Е. М., то той не може да релевира като основание за незаконосъобразност на оспорения акт засягането на правата на трети лица тъй като същите разполагат със самостоятелно право на оспорване. На следващо място соченото нарушение, доколкото може да се предположи, че ответникът е бил наясно със собствеността на разпоредените за премахване обекти предвид спора за собственост върху имота, то същото не е съществено, тъй като според трайно установената съдебна практика жалбоподателят може да релевира всички свои възражения в съдебното производство по оспорване на заповедта и да представи всички доказателства за законността на съоръженията, с които разполага.

При издаване на заповедта съдът намира, че правилно е приложен материалният закон.

Разпоредбата на чл.57а, ал.1 ЗУТ предвижда, че обектите по чл.56, ал.1 и чл.57, ал.1 се премахват, когато: 1. са поставени без одобрена схема, когато такава се изисква, и/или без разрешение, в противоречие със схемата и/или в противоречие с издаденото разрешение; 2. са поставени без правно основание или правното основание за одобряване на схемата и/или за издаване на разрешението за поставяне е отпаднало; 3. не отговарят на правилата и нормативите за устройство на територията; 4. не отговарят на изискванията по чл.169, ал.1, т.1, 2, 3, 4, 5 и ал.3, т.1; 5. представляват реклама, забранена със закон; 6. срокът на схемата и/или на разрешението за поставяне е изтекъл; 7. обектът е захранен с вода и не е включен в уличната канализация или не е изградена локална система за съхранение на отпадните води; 8. не отговарят на други изисквания, определени с нормативен акт.

Фактическите установявания по делото обуславят извод, че процесният рекламен елемент и 4 бр. пилони подлежат на премахване в хипотезата по т.1 – поставени са без изискващото се разрешение за поставяне по чл.57, ал.1 ЗУТ. Съгласно посочената разпоредба върху недвижими имоти могат да се поставят рекламни, информационни и монументално-декоративни елементи въз основа на разрешение за поставяне, издадено по ред, установен с наредба на общинския съвет по чл.13а или по чл.56, ал.2. В случая това е Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община, приета с Решение № 717 на СОС по Протокол № 71 от 06.11.2014г., в сила от 06.11.2014г., която в чл.3, ал.1 предвижда, че разрешения за поставяне на преместваеми обекти, рекламни, информационни и монументално-декоративни елементи и елементи на градско обзавеждане се издават въз основа на схеми за поставяне върху имоти - собственост на държавата или на общината, и въз основа на скица с указан начин на поставяне върху имоти - собственост на други лица. В случая по делото не е представено разрешение за поставяне на процесните съоръжения, не се твърди и такова да е издавано. Липсата на издадено разрешение за поставяне, както и отсъствието на схема за поставяне/скица с указан начин на поставяне обуславят приложението на чл.57а, ал.3 ЗУТ, тъй като обектите са поставени в несъответствие с изискванията на закона.

Оспореният акт съответства и на целта на закона, обективизирана в правната норма -

недопускане държането на обекти по чл.56, ал.1 и чл.57, ал.1 ЗУТ при наличие на основание, установено в чл.57а, ал.1 ЗУТ за тяхното премахване.

С оглед изложеното, като извърши проверката по чл.168, ал.1 на всички основания по чл.146 АПК, съдът намира оспорения акт за издаден от компетентен административен орган, в установената форма, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила и правилно приложение на материалния закон, в съответствие с целта на закона, поради което жалбата срещу него се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на разноски по делото. Същият е бил представляван от юриконсулт, чието възнаграждение следва да се определи съгласно чл.78, ал.8 ГПК във връзка с чл.37, ал.1 ЗПП и чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ в размер на 100 лева, предвид липсата на фактическа и правна сложност на спора.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. П. Д. срещу Заповед № РА-18-47/20.12.2019г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА И. П. Д. да заплати на Столична община сумата в размер на 100 /сто/ лева, представляваща юриконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано на основание чл.215, ал.7, т.4 ЗУТ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: